

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515202797
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8515202797.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcov: 1. Z. U., r. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XX. S. XX, XXX XX V. N., právne zastúpená JUDr. Michalom Dicom, advokátom, so sídlom 17. novembra 20, Stará Ľubovňa, 2. F. X. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. S. XX, XXX XX V. N., proti žalovanému: X. V. N., IČO: XXXXXXXX so sídlom J. X, XXX XX V. N., právne zastúpenému: JUDr. Vladimír Dlugolinský, advokát, Levočská 1, Stará Ľubovňa, o zaplatenie 24.885,48 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 7C/299/2015-386 zo dňa 17.01.2020 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch II. a IV.

Nepriznáva stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne titulom bezdôvodného obohatenia sumu 512,42 eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne: zo sumy 66,86 eur od 14.01.2016 do zaplatenia, zo sumy 66,86 eur od 25.11.2017 do zaplatenia, zo sumy 378,70 eur od 29.10.2019 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti nároku titulom bezdôvodného obohatenia súd žalobu zamieta.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne titulom odplaty za vecné bremeno sumu 1.124,24 eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne: zo sumy 364,74 eur od 14.1.2016 do zaplatenia, zo sumy 364,74 eur od 25.11.2017 do zaplatenia, zo sumy 364,74 eur od 29.10.2019, do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti nároku titulom odplaty za vecné bremeno súd žalobu zamieta.

Žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 88,84 %, ktoré sú povinní zaplatiť žalobcovia, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 451 ods. 1, 2, § 456, § 489 OZ, § 2 ods. 1 z. č. 138/1991 Zb., § 1 ods. 1, 2, § 4 ods. 3 z. č. 369/1990 Zb. a § 1 ods. 1, 3, § 4 ods. 1 z. č. 66/2009 Z.z. Ďalej použil ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne § 151n ods. 1, § 151o ods. 1, § 123, § 124, § 128, § 145 ods. 2, § 563.

3. V dôvodoch rozhodnutia dospel k záveru, že vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia prináleží žalobcom náhrada rovnajúca sa obvyklému nájomu. V tejto súvislosti boli predložené žalobcami nájomné zmluvy uzavreté medzi žalovaným a inými zmluvnými stranami a znalecký posudok E. F. W..

Vychádzal z toho, že predložené dôkazy žalobcami, pokiaľ išlo o uzavreté zmluvy medzi žalovaným a inými subjektmi na účely podnikania, predstavovali sumu 39,8 eur/m²/rok. Znalecký posudok E.. W. ustálil nájom v centrálnej mestskej oblasti ročne 3,659 eur/m². Z pohľadu súdu prvej inštancie nebolo možné zohľadniť predložené dôkazy vo forme nájomných zmlúv uzavretých na podnikateľské účely, keďže predmetom tohto konania išlo o podiely na chodníku, asfaltovej ceste, parkovacej ploche, trvalom trávnom poraste, ktoré neslúžia len žalovanému, ale širokej verejnosti. Preto nebolo možné zohľadniť pri nároku žalobcov zmluvy, ktoré výslovne upravujú vzťahy medzi žalovaným a podnikateľmi na podnikateľskú činnosť. Žalobcovia uplatnili nárok za roky 2013 a po rozšírení žaloby až do roku 2018. Vychádzal zo záverov znaleckého posudku E.. F. M., z ktorého vyplývalo, že výmera dielov b), d), e), f), h), i) v podiele žalobcov 18/24 k celku predstavuje 51,75 m². Náhradu za 1 rok predstavuje suma 3,659 x 51,75, spolu je to 189,35 eur ročne. Vzhľadom k tomu, že v predchádzajúcom rozsudku z 11.05.2018 už bola priznaná žalobcom náhrada vo výške 623,68 eur, v tejto časti rozsudok bol právoplatný, súd prvej inštancie v tomto konaní priznal len rozdiel, teda 6 rokov x 189,35 eur je 1.136,10 - 623,68 = 512,42 eur s príslušenstvom, teda s úrokom z omeškania podľa jednotlivého obdobia. Pokiaľ ide o nárok z vecného bremena, vychádzal z identifikácie znaleckého posudku E. F. M., že ide o plochu vyznačenú ako diel g), čiže pozemok pod kultúrnym domom a z podielu 18/24-in, ktorý patrí žalobcom 52,5 m². Z predložených listinných dôkazov dospel k záveru, že bol kultúrny dom v V. N. postavený koncom 50. rokov 20. storočia, patril do správy ONV a v zmysle zákona o majetku obcí prešiel do vlastníctva žalovaného. Dom kultúry slúži na verejnoprospešné účely, napr. prenájom základnej umeleckej školy, nahrávacieho štúdia, Ľubovnianskeho osvetového strediska, v jednom prípade advokátskej kancelárii a žalobcami uvádzanej reštaurácie, ktorá však v prevádzke nie je. Dom kultúry teda prevažne slúži pre kultúrne účely a kultúrny život v meste V. N., a preto sa vzťahuje na pozemok pod kultúrnym domom z. č. XX/XXXX Z.z. Konkrétne na uvedené ustanovenia tohto zákona upriamil pozornosť súd v právnych záveroch svojho rozhodnutia. Pokiaľ išlo o primeranú finančnú náhradu, vychádzal súd prvej inštancie z toho, že ide len o dočasné užívanie vzhľadom k tomu, že toto vecné bremeno zaniká, keď dôjde k vyporiadaniu vlastníckych vzťahov medzi žalovaným a žalobcami. Rovnako v tomto konaní predložili žalobcovia dôkazy na výšku náhrady za vecné bremeno. Krajský súd v Prešove rozhodoval v obdobnej veci v konaní sp. zn. 6Co/77/2017 s tým, že v obdobných konaniach náhrada za časovo obmedzené vecné bremeno môže byť vo forme opakujúceho sa plnenia - renty, pričom táto je priznávaná vo výške bežného nájomného. Následne sa priklonil súd prvej inštancie opäť k tomu, že obvyklé nájomné alebo ustálenie výšky takéhoto obvyklého nájomného bolo znaleckým posudkom E. F. W. na 3,659 eur/m² a z toho vyplynul záver, že za 6 rokov na výmere 52,5 m² prináleží 1.124,24 eur (3,659 x 52,5 = 187,37 x 6 rokov). K tomuto nároku priznal aj úrok z omeškania. V prevyšujúcej časti tak žalobu o náhradu za vecné bremeno, ako aj vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Výrok o trovách konania bol odôvodnený ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Súd prvej inštancie vychádzal z miery úspechu vo veci a priznal tak žalobcom úspech vo veci samej v rozsahu 88,84 %.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalobcovia v 1. a 2. rade vo výrokoch II., IV. a V. tohto rozhodnutia. Nesúhlasili s dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie. Poukázali na to, že súd prvej inštancie bol viazaný názorom odvolacieho súdu v predošlom zrušujúcom rozhodnutí, kde sa rozhodlo o tom, že prináleží im opakujúce sa plnenie. Pokiaľ predložili znalecký posudok E. W. ten mal len porovnať, aká je cena nájmu podľa posudku a akú cenu nájmu dohodne žalovaný s inými subjektmi, čiže 10-násobok. Preto aj bolo potrebné rozhodnúť v súlade s takouto praxou žalovaného. Rovnako nesúhlasia so záverom, že by objekt, pod ktorým sú podieloví spoluvlastníci pozemku, dom kultúry v V. N. slúžil len pre verejnosť a účely kultúry, predložili dôkazy, že tomu tak nie je. Mesto, teda žalovaný uzavrel zmluvu aj s podnikateľskými subjektmi, ako je advokátska kancelária a reštaurácia. Pokiaľ išlo o parkovacie plochy, predložili na to fotodokumentáciu a nájom na parkovisku na druhej strane cesty, oproti domu kultúry inkasuje žalovaný 30 centov za 20 minút. To malo slúžiť ako dôkaz pre výpočet plochy, na ktorej sa nachádzajú parkovacie miesta, a teda 3 parkovacie miesta ročne by predstavovali 2.190 eur. Pokiaľ ide o asfaltovú cestu pred domom kultúry, ako aj asfaltový chodník, hodnota takéhoto prenájmu určite tiež je nepochybne vyššia ako rozhodol súd prvej inštancie. Podľa názoru žalobcov nesprávne bol vypočítaný aj podiel žalobcov na plochách, ktoré vyznačil v znaleckom posudku E.. F. M.. Z dôkazov je zrejmé, že celé poschodie, ako aj prízemie, aj samotná sála sa bežne prenájma za 50 eur/hod. a aj časť suterénu. Preto nemôže obstať stanovisko, že nemožno toto považovať za zisk na strane žalovaného z titulu podnikania. Rovnako predložili dôkazy o výške nájomného v obdobných prípadoch uzatvárania zmluvy zo strany žalovaného voči iným podnikateľským subjektom. Na záver poukázal aj o nesprávnosť výpočtu, kde miesto sumy 3,659 eur/m² počítal súd prvej inštancie 3,569 eur/m², čo rovnako neobstojí. V závere sa žalobcovia zaoberali otázkou právnej

istoty, práv vlastníkov v zmysle článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj Ústavy SR, konkrétne článku 20, kde vlastník má nárok na náhradu za užívanie svojich pozemkov. Preto navrhli vo výrokoch, v ktorých prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a vyhovieť žalobe v celom rozsahu.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 378, § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dôsledne zistil skutkový stav a vec právne posúdil podľa dovtedy rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia v 1. a 2. rade sú bezpodieloví vlastníci parciel č. 1207/1. Túto parcelu však vlastní len v podiele, ktorým je výška podielu 18/24-in. Podľa znaleckého posudku E.. F. M. č. X/XXXX bolo v konaní nesporné, že časti pozemku žalobcov majú rôzny spôsob využitia, preto ich znalec rozdelil na viaceré diely. Diel a) o výmere 1 m² - zámková dlažba je užívaný vlastníkom stavby na parcele XXXX/X, diel b) o výmere 4 m² asfaltový chodník je užívaný žalovaným, diel c) o výmere 13 m² zámková dlažba je užívaný iným nezisteným subjektom, diel d) o výmere 19 m² asfaltová cesta je užívaný žalovaným, diel e) o výmere 25 m² asfaltová plocha je užívaný iným nezisteným subjektom, diel f) o výmere 2 m² trávnatá plocha je užívaný žalovaným, diel g) o výmere 70 m² budova kultúrneho centra je užívaný žalovaným, diel h) o výmere 11 m² trávnatá plocha je užívaný žalovaným, diel i) o výmere 8 m² asfaltový chodník je užívaný žalovaným. Žalovaný užíva celkovo výmeru 139 m² ((okrem dielu a) a c)), pričom spoluvlastnícky podiel žalobcov XX/XX predstavuje výmeru 104,25 m². Podľa využitia pozemku bola priznaná náhrada za 6 rokov užívania pozemku žalovaným, vychádzajúc z predložených listinných dôkazov a konkrétne znalecký posudok E.. F. W. č. XX/XXXX, ustálil v centrálnej mestskej oblasti náhradu ročne 3,659 eur/m². Vzhľadom k tomu, že sčasti už žalovaný plnil v prospech žalobcov z dôsledku ostatného rozsudku súdu prvej inštancie, čo nebolo ani medzi stranami sporu sporné, súd prvej inštancie potom už priznal len prevyšujúci výpočet titulom bezdôvodného obohatenia a následne titulom vecného bremena.

8. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“).

9. Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tento zákon sa nevzťahuje na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami, ktoré slúžia na podnikateľské účely.

10. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejednáva vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený, ale aj povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v konaní relevantne posudzuje konkrétne dôvody uvádzané v odvolaní, a to či bol zistený skutkový stav správne a úplne a či sa aplikovali správne príslušne právne predpisy, pričom v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument, ale na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS/78/2005).

13. V danom prípade súd prvej inštancie postupoval v súlade s názorom odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v predošlom rozhodnutí a súd prvej inštancie svoje rozhodnutie aj odôvodnil vo vzťahu k tomu, z akej sumy vychádzal pri náhrade, ktorú žalobcovia v 1. a 2. rade v konaní uplatnili a zároveň aj akej výmery sa tento nárok týka. Pokiaľ ide odvolaním napadnuté výroky II. a IV., tieto považuje súd prvej inštancie za vecne správne. Bolo potrebné odpovedať na otázku, či je možné uplatniť nároky na náhradu tak, ako to uplatnili žalobcovia v 1. a 2. rade s tým, že výška náhrad bola správne vyhodnotená súdom prvej inštancie ako náhradu dočasného charakteru, do času, kým nedôjde k usporiadaniu vzťahov medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku, čo vyplýva zo z. č. 66/2009 Z.z., a preto správne vychádzal z posudku E. W., ktorý je znalý pomerov v centre mesta V. N., kde predmetné pozemky, ktoré v podielovom spoluvlastníctve vlastní žalobcovia v 1. a 2. rade sa nachádzajú.

14. Pokiaľ ide o obranu žalobcov a odvolacie námietky v tomto zmysle špecifikované, že je potrebné vychádzať z podnikateľského nájmu a z toho, ako slúžia stavby na pozemkoch, teda tak kultúrny dom mesta V. N., ale aj príslušné pozemky, chodník a parkovacie miesta. Odvolací súd poukazuje na to, že mesto V. N., ktoré v konaní vystupuje ako žalovaný, nie je podnikateľským subjektom (§ 2 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka). Ako vyplýva zo z. č. 66/2009 Z.z., tento zákon pri definícii podnikateľského účelu užívania stavby odkazuje práve na § 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého podnikaním je sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku. Obec, ale nespĺňa túto charakteristiku a ani činnosť za účelom dosiahnutia zisku nevyvíja. Z tohto dôvodu ani samotné skutočnosti uvádzané žalobcami, týkajúce sa stavby kultúrneho domu, ale aj dvoch parkovacích miest, nemožno stotožniť s podnikateľskou činnosťou obce tak, ako to má na mysli Obchodný zákonník. Z tohto pohľadu bol názor a postup súdu prvej inštancie vecne správny.

15. Súd 1. inštancie uplatnený nárok žalobcami rozdelil na samostatný nárok na náhradu za podiel na pozemkoch pod asfaltovým chodníkom, asfaltovou cestou, parkovnými miestami a zvlášť náhradu za podiel na pozemku pod kultúrnym domom. V predmetnej veci súd 1. inštancie vo veci rozhodol prvýkrát a v dôsledku odvolania žalobcov, po zrušení rozhodnutí odvolacím súdom, rozhodol opakovane. Podľa názoru odvolacieho súdu na nárok žalobcov sa vzťahuje právna úprava podľa z.č. 66/2009 Z.z. na uplatnené nároky, ktorý právny predpis súd 1. inštancie v predmetnej veci aj použil. Odvolací súd v ostatnom rozhodnutí vychádzal z vtedy prevažujúceho právneho názoru na otázku náhrady za vecné bremeno podľa z.č. 66/2009 Z.z., že ide o opakujúcu náhradu.

16. V tejto súvislosti odvolací súd však poukazuje na najnovšie rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 539/2020-21 zo dňa 28.10.2020, v ktorom okrem iného uviedol: „Okrem iného sa poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu, v zmysle ktorej finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia. Možno teda konštatovať, že Ústavný súd uzavrel, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová pričom z tohto dôvodu Ústavný súd ústavnú sťažnosť voči namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. Ústavy napadnutým uznesením Najvyššieho súdu odmietol.

17. Rovnaký záver vyplýva aj z uznesenia NSSR z 30.11.2020 sp.zn. 8Cdo 17/2019: „Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniká ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona a nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.“(uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. 11. 2020, sp. zn. 8Cdo/17/2019, zdroj: nsud.sk; tvorba právnej vety: najpravo.sk)

18. Vo svetle najnovšej ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR a dovolacieho súdu, odvolací súd považoval odvolanie žalobcov za nedôvodné. Žalobcom v 1. a 2. rade bola náhrada priznaná v poradí v prvom a aj druhom rozsudku ako opakujúce plnenie v správnej výške. Keďže žalovaný odvolanie

vo veci nepodal, odvolací súd nemohol rozhodnúť v neprospech odvolateľov a tak rozsudok súdu 1. inštancie v napadnutých výrokoch II: a IV. považoval za správne.

19. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v zamietavej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, aj s poukazom na všetky okolnosti prípadu správne citovaného zákona a správne ustáleného skutkového stavu.

20. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasnený skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania (Ruiz Toria c. Španielsko z 09.12.1994, séria A č. 303-A, str. 12, § 29). Ústavný súd SR vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné vyjadriť sa k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto pre rozhodnutie vo veci samej boli bez významu.

21. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, žalobcovia v odvolaní navrhovali použiť ust. § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, to znamená, že nemožno vytvoriť priestor na nekontrolovateľnú voľnú úvahu súdu a treba vychádzať z ustálenej súdnej praxe. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 3MCdo/46/2012 poukazuje na to, že na § 257 CSP sa prihliada len vo výnimočných prípadoch. Túto normu nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady, ktorými sa rozhoduje o trovách konania. V zásade platí zásada úspechu v konaní a v prejednávanej veci bola viac úspešná strana žalovaná, ani odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, preto aby nebolo úspešnej strane, aj keď v zmysel zásady úspechu podľa § 255 ods. 2 CSP nepriznať nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom k tomu potvrdil odvolací súd aj výrok o trovách konania ako vecne správny.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva (rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).